

Μια άδικη “θανατική ποινή” στους αιώνες των αιώνων

/ [Γνώμες](#)

Από την αρχαιότητα μέχρι και τον 20ο αιώνα στην ελληνική νομοθεσία προβλέπονταν η θανάτωση όσων είχαν διαπράξει μεγάλα και ειδική εγκλήματα. Και πράγματι από τις δικαστικές αρχές σ' έναν εγκληματία επιβάλλονταν η θανατική ποινή, η “εσχάτη των ποινών”.

- Πρωτοπρ. Ιωάννου Γκιάφη
Πολιτικού Επιστήμονος-Θεολόγου
Προϊσταμένου Ι. Ν. Αγίου Χριστοφόρου Αγρινίου

Ειδικότερα στην αρχαία Ελλάδα ο Δράκοντας στους περίφημους νόμους του είχε μεριμνήσει και για την επιβολή της ποινής του θανάτου σ' όσους εμφάνιζαν εγκληματική συμπεριφορά. Συνηθέστεροι τρόποι θανάτωσης ήταν η σφαγή και ο αποκεφαλισμός. Κατά τη ρωμαϊκή εποχή εισήχθη η μέθοδος της σταύρωσης και του κατασπαραγμού από άγρια θηρία, ενώ την εποχή του Μεσαίωνα προστίθεται ο θάνατος στην πυρά. Στην Ελλάδα η θανατική ποινή ίσχυσε έως το 1993, οπότε και καταργήθηκε. Η "ποινή του θανάτου" για όσους εγκληματούν πλέον δεν υφίσταται, αφού η κάθε ανθρώπινη ζωή απολαμβάνει την έννομη προστασία ως μοναδική και αναφαίρετη.

Κι όμως θα μας γεννηθεί ένας εύλογος προβληματισμός, τι σχέση υπάρχει μεταξύ της θανατικής ποινής και του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού που λιτανεύει η Αγίας μας Εκκλησία την 14η Σεπτεμβρίου καθ' εκάστου έτους. Η απάντηση δίνεται μέσα από το ιερό ευαγγελικό ανάγνωσμα της ημέρας. Ο ιερός ευαγγελιστής Ιωάννης ζωντανεύει την ημέρα αυτή ξανά μπροστά μας όλα τα γεγονότα τα σχετιζόμενα με την Σταύρωση του Θεανθρώπου. Μας θυμίζει το πιο "άδικο" έγκλημα όλων των αιώνων. Οι άνθρωποι καταδίκασαν σε σταυρικό θάνατο τον ίδιο το Θεό. Τα δημιουργήματα ανέβασαν για να πεθάνει πάνω στο Σταυρό τον ίδιο το Δημιουργό τους. Προτού προβούν σ' αυτή την αποτρόπαια ενέργεια, προηγήθηκε ένας διάλογος μεταξύ του Ρωμαίου Πόντιου Πιλάτου και των Ιουδαίων μέχρι να καταλήξουν στην σταυρική καταδίκη του Ιησού.

Στο διάλογο αυτό μεταξύ των άλλων ο Ιουδαϊκός λαός αποκρίνεται στον Πιλάτο και τα εξής: "ήμεῖς νόμον ἔχομεν, καὶ κατὰ τὸν νόμον ἡμῶν ὀφείλει ἀποθανεῖν, ὅτι ἑαυτὸν Θεοῦ υἱὸν ἐποίησεν." (Ιωαν. ιθ',7) Υποστηρίζει ότι ο Χριστός με βάση το νόμο τους οφείλει να θανατωθεί, επειδή "εποίησε" τον εαυτό Του υιό του Θεού. Προέβη κατ' αυτούς σε μεγάλη βλασφημία κατά του Θεού και γι' αυτό πρέπει να πεθάνει. Αφενός οι κατήγοροι του Ιησού υπενθυμίζουν στον Πιλάτο την "αρχή" της Ρώμης να σέβεται τους νόμους και τα έθιμα των λαών που κατακτούσαν. Οι Ιουδαίοι στην προκειμένη περίπτωση βρίσκονταν υπό την κατοχή των Ρωμαίων και οι κατακτητές όφειλαν να τους αποδίδουν τον σεβασμό τους σύμφωνα με την ιουδαϊκή νομοθεσία. Αφετέρου οι Ιουδαίοι, όπως και στο Λευιτικό μαρτυρείται (κδ',15-16), σε όσους βλασφημούσαν το όνομα του Κυρίου, τους επιβάλλονταν η ποινή του θανάτου. Επομένως φαινομενικά ο ιουδαϊκός λαός διεκδικεί από το Πιλάτο την εφαρμογή της δικής τους "νομιμότητας".

Στην περίπτωση μάλιστα των όσων βλασφημούσαν τον Θεό προβλέπονταν ο δια λιθοβολισμού θάνατος. Όμως στον Κύριο γίνεται μια εξαίρεση του ιουδαϊκού νόμου. Αντί του λιθοβολισμού ακολουθείται ο σταυρικός θάνατος. Ενώ

προηγήθηκε το δικαστήριο του Κυρίου στο ιουδαϊκό συνέδριο, η τελική απόφαση πάρθηκε από τον Πόντιο Πιλάτο ώστε να μην λιθοβοληθεί, αλλά να σταυρωθεί. Τόσο μένος είχαν κατά του Ιησού οι Ιουδαίοι που επιθυμούσαν τον πιο επονείδιστο θάνατο γι' Αυτόν. Η εξαίρεση που γίνεται ως προς τον τρόπο θανάτωσης του Ιησού δεν δείχνει παρά τον πλήρη εξευτελισμό που επιδίωκαν οι Ιουδαίοι για τον Θεάνθρωπο Κύριο. Εξάλλου και το “ἄρον ἄρον, σταύρωσον αὐτόν”(Ιωαν. ιθ',15) εκφράζει την “ανυπέρβλητη μανία” τους να σταυρώσουν όσο πιο γρήγορα γίνεται τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό. Βεβαίως ο λαός δεν ήταν ο μόνος υπεύθυνος γι' αυτή την άδικη πράξη, αλλά και η τότε πνευματική ηγεσία του Ιουδαϊκού λαού. Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος θα σημειώσει για τους Ιουδαίους ότι ήταν: “Δῆμος άτακτος υπό των αρχόντων διεφθαρμένος.” Επομένως η υπαιτιότητα της σταυρικής καταδίκης του Ιησού δεν καταλογίζεται μόνο στους αρχομένους, αλλά και στους άρχοντες του ιουδαϊκού έθνους.

Και ίσως αναρωτηθούμε για την σχέση των γεγονότων αυτών με τη δική μας ζωή. Αν τα γεγονότα της Σταύρωσης του Κυρίου τα βιώσουμε απλά ως μια τραγική ανθρώπινη ιστορία, τότε μόνο θλίψη και λύπηση θα πλημμυρίσει την καρδιά μας για την καταδίκη ενός αθώου ανθρώπου. Αντιθέτως παρότι εφαρμόστηκε η πιο άδικη “θανατική ποινή”, οφείλει ο κάθε χριστιανός ν' αναλογισθεί το μέγεθος της σταυρικής θυσίας για όλο το “αδαμιαίο” γένος. Ενώ ως Θεός θα μπορούσε να τα ανατρέψει όλα, προτιμά ο ίδιος ο Κύριος να γίνει “ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ”(Φιλιπ. β',8). Ο Σταυρός του Κυρίου είναι ταυτισμένος με το πένθος και τη Μ. Παρασκευή, δεν παύει όμως να μας υποδεικνύει ότι μετά απ' αυτόν ακολουθεί η Ανάσταση. Ο Σταυρός του Χριστού πλημμυρίζει την ύπαρξή μας με απέχθεια για το ανοσιούργημα των Ιουδαίων, όμως το τέρμα του είναι η γεύση της αναστάσιμης χαράς. Ο Σταυρός του Ιησού σηματοδοτεί και τις δικές μας δοκιμασίες και θυσίες στην καθημερινότητα, όμως αυτές τις διαδέχονται οι “αναστάσιμες” νίκες έναντι των πειρασμών και των παθών. Όσο κι αν είναι δύσκολη ως προς την ανθρώπινη νόηση, η ωφέλεια του Σταυρού στη ζωή μας είναι μεγίστη, διότι κάποιος διαμέσω αυτού καθίσταται εν δυνάμει υιός της Αναστάσεως.

Προβάλλοντας η Εκκλησία μας τον Τίμιο Σταυρό την 14η Σεπτεμβρίου σε ανάμνηση της ευρέσεώς του από την αγία Ελένη (326μ.Χ.) και της Υψώσεώς του στο Ναό των Ιεροσολύμων από τον άγιο Μακάριο αρχιεπίσκοπο Ιεροσολύμων, μας δείχνει την ανυπέρβλητη δύναμή του. Επίσης υψώνοντάς τον την ημέρα αυτή ο πατριάρχης Σέργιος στο ναό της Αγίας Σοφίας Κων/πολεως, όταν τον επανέκτησε από τους Πέρσες ο βασιλιάς Ηράκλειος(628μ. Χ.), μας αποδεικνύει ότι είναι το “αήτητον τρόπαιο”. Άρα επαληθεύεται ο λόγος του αποστόλου Παύλου ότι ο Σταυρός είναι “Θεού δύναμη” και “Θεού σοφία”. (Α Κορ. α΄,24).

Έλεγε ο άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης: “Ο Σταυρός είναι σκάλα προς τον ουρανό. Αν καταλάβουμε τι θησαυρό αποταμιεύουμε από τα “σταυρουδάκια” της ζωής μας, τις δοκιμασίες μας, τότε δεν θα γογγύζουμε, αλλά θα δοξολογούμε τον Θεό σηκώνοντας και το δικό μας Σταυρό που θα μας φθάσει και στην Ανάστασή μας.”Γένοιτο!